

Gerda van Wageningen

Onmogelijke liefde

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Ik kan gewoon niet zonder liefde,’ zei Sacha Snijders.

Suus keek haar tweelingzuster onzeker aan, na de woorden die aanvoelden als een hartenkreet. ‘Bedoel je fysiek of eh...?’

Sacha schoot in de lach. ‘Nee, natuurlijk niet, dombo! Ik bedoel een man die om je geeft, die van je houdt. Ik wil ’s avonds op de bank een arm om me heen. Ik wil een luisterend oor als ik me ergens zorgen over maak. Een kerel die zo nu en dan iets liefs in mijn oor fluistert, in plaats van gezeur over dat het eten te laat op tafel komt of erger.’ Ze zuchtte en de lach verdween van haar gezicht. ‘Ik wil gewoon niet jarenlang alleen door het leven hoeven te gaan.’

Suus was net als haar zus ernstig geworden. ‘Fluisterde Roel dan niet langer lieve woordjes in je oor?’ vroeg ze voorzichtig.

Sacha kreeg nu een ronduit verdrietige blik in haar ogen. ‘We maakten het laatste jaar eigenlijk alleen nog maar ruzie. Hij was misschien jaloers op ons kind, denk ik achteraf. Hij keek nauwelijks naar Daan om en vroeg aldoor mijn aandacht. Daardoor kreeg ik het gevoel dat ik twee kinderen had in plaats van een kind en een man.’ Opnieuw volgde er een

diepe zucht. ‘Hij wilde geen luiers verschonen en hij hield Daan zelden vast. Soms dacht ik dat hij er spijt van had dat Daan geboren was. Hij vond ook dat ik niet snel genoeg mijn oude figuur terug had na de bevalling en...’ Ze zweeg omdat tranen haar het spreken onmogelijk maakten.

‘Ja, dan verdwijnt de liefde snel.’ Suus knikte vol begrip, want ze dacht aan haar eigen verdrietige ervaringen. Ook zij had mannen gekend van wie de aandacht snel verslaptte. Ze had twee keer een vriend gehad, maar beide keren had de relatie niet lang geduurd. Goed, ze wilde nooit met het licht aan vrijen omdat ze zich zo schaamde voor haar lichaam. Maar dat vertelde ze liever aan niemand, zelfs niet aan Sacha. Achteraf gezien hadden die twee mannen waarschijnlijk meer problemen met haar dikte gehad dan ze had willen accepteren.

Ondanks haar schaamte lukte het Suus niet iets wezenlijks aan haar overgewicht te doen. Dat zorgde voor veel frustratie. Ze kende alle diëten uit haar hoofd, maar het kostte haar te veel moeite om ze vol te houden. Als ze verdrietig was, verweet ze zichzelf gebrek aan wilskracht. Als ze andere vrouwen onbezorgd van iets lekkers zag genieten, was ze ronduit jaloers. Maar dat zei ze natuurlijk niet. Naar buiten toe was ze altijd het type vrolijke dikkerd: vol

grapjes, ook over zichzelf.

Maar dat was natuurlijk alleen maar buitenkant. In de loop der jaren was Suus er goed in geworden haar werkelijke gevoelens te verbergen. En als het verdriet over haar vetrollen haar soms te veel werd, deed ze wat ze juist zou moeten laten: eten, veel eten. Vooral ongezonde dingen. Ze at dan als het ware haar verdriet weg. Maar ze at ook graag als er iets te vieren was en soms at ze domweg omdat ze zich vanbinnen zo leeg voelde. Die leegte vulde ze dan het liefst met iets wat zoet was. En zo was er altijd wel een reden om te veel te eten.

Onlangs had Suus in het ziekenhuis gesproken met een arts, een psycholoog en een diëtist. Ze had Sacha nog niet verteld wat ze nu wilde laten doen: een operatie als laatste redmiddel. Door die gesprekken had ze beter dan ooit begrepen dat ze verslaafd was aan eten, zoals een ander dat kon zijn aan alcohol of drugs. Het beroerde was dat je met die dingen helemaal kon stoppen, maar met eten kon dat natuurlijk niet.

Suus vermande zich en lachte weer, uiterlijk dan. 'Kom op, Sas, je scheiding is inmiddels achter de rug. Er komt vast wel weer iemand als de tijd daar rijp voor is, maar je kunt dat niet forceren. Misschien moet je iets meer geduld hebben en eerst alle

pijn verwerken. En met dat internetdaten moet je stoppen hoor, dat vind ik echt niets!’

‘Waarom niet?’ protesteerde Sacha. ‘Iedereen die een nieuwe liefde zoekt, doet dat tegenwoordig zo. Ik heb al heel wat afspraakjes gehad. Jij weet dat beter dan wie ook.’

Suus lachte schamper. ‘En ik maar mee om een paar tafeltjes verderop van achter een cappuccino de boel in de gaten te houden. Zodat je niet in zeven sloten tegelijk loopt met je wanhopige verlangen iemand te ontmoeten.’

Sacha schrok. ‘Ik dacht dat je het niet erg vond om mee te gaan?’ vroeg ze, ineens onzeker.

‘Dat vind ik ook niet! Ik ben veel te bang dat je domme dingen doet, gewoon omdat je koste wat kost weer een man wilt vinden. Maar Sas, je hebt een kind, en als je een man vindt van je eigen leeftijd, dan heeft hij waarschijnlijk ook kinderen. Of hij heeft juist een hekel aan kinderen en dan moet hij dus ook niets van jouw zoon hebben.’

‘Van mijn eigen leeftijd?’ klonk het oprecht verontwaardigd. ‘We zijn drieëndertig.’

Suus knikte. ‘Inderdaad, en ik heb zelfs nog nooit met een man samengewoond!’

‘Dat snap ik trouwens niet,’ zei Sacha. ‘Je bent zo’n lieverd en je hebt zo’n vrolijke uitstraling.’

‘Ja, maar ik ben ook dik. Te dik.’ Er kwam een sombere blik in Suus’ ogen.

‘Nou ja, na je laatste dieet van vier jaar geleden zou ik dat ontkend hebben. Maar het is waar, het komt er altijd weer aan.’

‘Met rente,’ verzuchtte Suus. ‘Dat is nu eenmaal de ellende met diëten, weet je. Ze helpen wel, maar nooit voor de lange termijn.’

Sacha aarzelde en keek haar zus toen recht in de ogen. ‘Je eet ook best veel, als ik het zeggen mag.’

Suus beet op haar lip. Ze kon het immers niet ontkennen. ‘Te veel en te vaak,’ zei ze toen. ‘Ik weet het. Ik wil het niet en toch doe ik het. Maar het is zó moeilijk om altijd maar streng te zijn voor jezelf! Ik zou minstens vijfendertig kilo af moeten vallen, liever nog veertig. Dan pas zijn de dokters en diëtisten tevreden.’ Opnieuw kwam er een diepe zucht. ‘Ik geloof ondertussen niet meer in diëten, bovendien heb ik altijd honger. Kortgeleden zei iemand nog tegen me dat ik misschien een leegte wil vullen, een andere leegte dan er in mijn maag zit. Dat ik iets anders moet vinden dan eten om een dergelijke leegte te laten verdwijnen. Eten of snoepen maken het alleen maar erger en helpen maar heel even.’

‘Wat voor leegte voel jij dan?’ Sacha keek bezorgd. Op slag was ze afgeleid van haar eigen

twijfels en zorgen.

‘Ik ben ook alleen, Sas. Diep in mijn hart zou ik ook wel een leuke vent willen hebben. En in de toekomst een gezin, net zoals jij dat wilt. Maar ik ben dik. Niet een beetje te dik, zoals jij dat was kort na de geboorte van Daan, maar echt moddervet. Honderdeenentwintig kilo schoon aan de haak!’ Ze bloosde ineens van schaamte, want haar gewicht was eigenlijk haar best bewaarde geheim. ‘En het lukt me maar niet om blijvend af te vallen en daar heb ik het soms moeilijk mee. Uiteindelijk hebben al die diëten me dikker gemaakt dan ooit.’

Sacha knikte en schonk thee in. Zonder nadenken hield ze haar zus een schaalje met chocolaatjes voor. Bittere chocola met noten, daar hield Suus immers het meeste van, en ze deed haar zus nu eenmaal graag een plezier.

Suus keek aarzelend naar de chocolaatjes. ‘Het water loopt me meteen in de mond en tegelijkertijd weet ik dat het allemaal extra calorieën zijn. En waar leidt dat toe? Nog meer vetrollen, een grotere kans op een hartkwaal, kanker of suikerziekte. Dat hoor je immers dagelijks? Obesitas, volksziekte nummer één. Nog maar honderd jaar geleden stierven mensen van de honger, nu omdat we ziek worden van ons vet.’

‘Soms wordt het overdreven,’ zei Sacha sussend. ‘De normen over wat gezond is, worden steeds verder aangescherpt. Of het nou gaat om hoge bloeddruk, diabetes of cholesterol, en ja, ook om overgewicht. Wat is nu precies overgewicht of gewoon een tikje zwaarder? En is zwaarder wel altijd ongezond?’ Sacha trok een gezicht. ‘Als ik naar de grote mode-shows kijk op de televisie, zie ik allemaal ongezonde gratenpakhuizen. Magere meiden die met een chagrijnig smoel over de catwalk paraderen. Je kunt wel merken dat de meeste ontwerpers homo zijn, want ze lijken vrouwen eerder te haten dan ze mooi aan te willen kleden! Je ziet daar geen enkele vrouw met normale maten en een blij gezicht, waarbij je het gevoel krijgt: wauw, zo wil ik er ook uitzien.’

Suus schoot in de lach, pakte toch maar een stukje chocola en stak het in haar mond. ‘Ja, ja, jij weet het weer mooi te zeggen! Een kern van waarheid zit er natuurlijk wel in. Volgens mij zit de farmaceutische industrie achter al die beweringen. We zijn allemaal te dik, te weet ik veel wat, en dus: grotere kans op ziekte. Pillen lossen dat op, beweren ze, en hoe meer pillen ze verkopen, hoe meer ze verdienen! Aan het koppelen van eenzame mensen wordt overigens ook schandalig veel geld verdiend, lieve zus.’

Sacha knikte. ‘Maar het is toch normaal dat je ernaar verlangt je leven met iemand te delen? Mensen worden immers niet geboren om eenzaam en alleen te zijn?’

‘Is het dan ook niet normaal,’ zei Suus, ‘om gewoon lekker te eten? Minder misschien, maar zonder me schuldig te voelen bij een moorkop of een patatje? Dingen die jij ook eet, maar jij komt er niet meteen van aan en ik wel.’

‘Dat is ook waar, maar ik ben gewoon niet zo met mijn gewicht bezig.’ Sacha zuchtte. ‘Ik lig er wakker van dat ik alleen ben, terwijl ik juist graag weer iemand zou ontmoeten. En ik geef toe dat ik dat probeer te forceren met die internetdates.’

De twee zussen keken allebei ernstig.

‘Misschien hebben de meeste mensen wel onvervulde verlangens,’ begon Suus. ‘Maar nu we toch serieus zijn: hoeveel relaties houden er tegenwoordig nog stand op de lange termijn? De ene verdwijnt en de volgende komt alweer in beeld. Zolang het leuk is, ben je gelukkig. Zodra het echter moeilijker wordt, of je wordt ouder en minder aantrekkelijk, nemen mensen, vaak de mannen, blijkbaar weer makkelijk de benen. Met wie worden jij en ik nog oud, Sas? Met wie kunnen wij, als we ooit oud zijn en kleinkinderen om ons heen hebben, nog onze

vroege herinneringen delen?’

Sacha’s gezicht betrok. ‘Zo kun je het ook bekijken. Gelukkig hebben wij dan uiteindelijk elkaar nog.’

Suus glimlachte. Ze weerstond de verleiding een nieuw stuk chocola te pakken. ‘Gelukkig hebben wij inderdaad elkaar! Een zus is het mooiste bezit! Familiebanden blijven bestaan zolang je leeft. Dus als wij oud en verlept achter onze rollator schuifelen, kunnen we in elk geval nog tegen elkaar zeggen: weet je nog?’

Sacha wierp lachend een blik op haar horloge. ‘Ik moet naar boven, want ik hoor Daan.’

‘Ik heb je al te lang opgehouden. Sas, ik kwam eigenlijk om je iets te vertellen.’ Suus aarzelde even. ‘Binnenkort word ik geopereerd.’

‘Waarom? Wat mankeer je?’ Sacha schrok zichtbaar.

‘Ik word geopereerd aan mijn maag. Om precies te zijn, krijg ik een maagverkleining. Het lukt me domweg niet om op een normale manier af te vallen en vooral om mijn gewicht dan op een gezond peil te houden.’

Boven zette de kleine Daan inmiddels een behoorlijke keel op.

‘Andere keer verder, nu heeft Daan je nodig.’